

Spørgsmaal — fastholder ogsaa i Art. 9 en lignende Begrænsning af Reglen om Kunstværker i Modsetning til, hvad der gælder ved litterære Værker. I Overensstemmelse hermed var ogsaa det i 1890 forelagte Forslag affattet. I Landstinget blev imidlertid mod Udvalgsflertallets Indstilling en af et Udvalgsmedlem foreslaaet Tilføjeelse — Paragraffens 2det Stykke — vedtaget. Skønt der kan gøres begrundede Indvendinger mod den herved skete Ændring, er den dog bibeholdt i nærværende Forslag i Henhold til den Betragtning, at det kun bør afvige fra det af Landstinget vedtagne, hvor de i Indledningerne til disse Bemærkninger fremhævede Hensyn gøre dette nødvendigt. Det er dog fundet rigtigt at rette Ordet „disse“ i 2det Stykke 2den Linie til „Arvingerne“. Da det kun er Arvingerne, der kunne antages at ville varetage Kunstnerens personlige Interesse, er det formentlig ogsaa dem, som man ved Landstingets Affattelse af Bestemmelsen her har haft for Øie, og Ordet „disse“, der nærmest refererer sig til Kreditorerne, maa antages at være indkommen ved en Fejltagelse.

Udtrykket i det forrige Forslag „uden at Kunstnerens Anseelse lider derved“ er ombyttet med det mere omfattende og korrekte „uden at berettigede Hensyn derved kræntes“. Reglen om Offentliggørelse af Kunstværker svarer til den ved Forfatterretten opstillede.

Til § 31.

Denne Paragraf stemmer i det hele med Lov 1864 § 1, 2det Stykke Udtrykket „taber sin strafbare Karakter“ er omskrevet til „bliver lovlig“, fordi her jo ikke blot er Tale om Straf, men ogsaa om Konfiskation og Erstatning.

Ordet „Benyttelse“ i Paragraffens Begyndelse skal tilkendegive, at Reglen ogsaa omfatter arkitektoniske Tegninger. I øvrigt er Redaktionen hentet dels fra det danske og dels fra det norske Forslag.

Til § 32.

Reglen er nærmest taget fra det danske Forslags § 37, 1. Da Retten til at benytte Kunstværker til Forklaring af Teksten efter den her foreslaaede Affattelse kun anerkendes ved kritiske og kunsthistoriske Arbejder, maa enhver Fare for Misbrug anses fjernet.

Til § 33.

For at undgaa unødige Gentagelser foreslaas her en simpel Henvisning til Reglerne i §§ 16, 17 og 19, hvorved ingen Tvivl vil foraarsages. Herved bliver Straffen noget højere end efter Lov 1864 § 7, men

i og for sig er der heller ikke Grund til her at have en lavere Strafferamme end ved Eftertryk o. l. Njere fremmede Love behandle begge Tilfælde ganske ens, jfr. norsk Lov § 13, svensk Lov § 5, jfr. Lov af 10de August 1877 § 15, finsk Lov § 19, tyssk Lov § 16, belgisk Lov Art. 23 m. fl. I øvrigt henvises til det om §§ 16, 17 og 19 ovenfor bemærkede.

Til § 34.

Denne Bestemmelse gennemfører for Kunstnerretten den samme Hovedregel om Rettens Varighed, som ifølge § 21 gælder ved Forfatterretten og slutter sig ogsaa i Formuleringen til denne. Herved forlænges Bestyttelsen, der ifølge Lov 1864 §§ 2 og 3 varer 30 Aar, til at vare i 50 Aar. Særlige Regler om navngivne pseudonyme Kunstværker er det ikke fundet fornødent at foreslaa, da Tilfælde af denne Art ere saare lidt praktiske, ligesom der i al Fald i Tilfælde af ulovlig Eftergørelse vanskelig her vil foreligge saadanne vægtige Motiver til at bevare Anonymiteten, som kunne forekomme ved litterære Arbejder.

Bestemmelsen i det danske Forslags § 40 og det dertil af Folketingsudvalget stillede Ændringsforslag ere ikke optagne. En Ret til uden nogen selvstændig Bearbejdelse at udnytte Kunstværker ved Forarbejdelsen af Brugsgenstande kan ikke indrømmes, uden at Kunstneren derved udsættes for en oftest højt saarende Profanation af hans Arbejde. Man har saaledes Eksempler paa, at bekendte Kunstværker uden Kunstnerens Samtykke findes aftrykte paa Sommerklæder og lign. Naar Loven saaledes som her foreslaaet ikke indeholder nogen Bestemmelse herom, vil Følgen deraf være, at Kunstindustrien straks har Afgang til at benytte Kunstværker paa den Maade, at disse tjene som Motiver for en selvstændig kunstindustriell Frembringelse, medens omvendt den egentlige Kopiering, der aldrig kan tjene til Kunstindustriens egen Udvikling, er forbudt ikke blot i 10 Aar, men ogsaa senere, saalænge Kunstnerretten varer. Denne Ordning er sikkert saavel i Kunstens som Kunstindustriens Interesse. Man har derfor ogsaa saa at sige overalt opgiivet den i vore Love gældende Regel om Kunstværkers Benyttelse i rent industrielle Djemed.

For saa vidt det maatte være Meningen med første Stykke i det danske Folketingsudvalgs Ændringsforslag til § 40, kun at tilstede en Benyttelse af Kunstværker som Grundlag for en virkelig selvstændig kunstindustriell Produktion, vil en saadan Regel dels være overflødig (jfr. § 31), dels være